

Назив дела: „Страх од књиге“

Име и презиме писца: Димитар Инкиов

Наслов рада: Како књига „Чудовиште“ може постати добар пријатељ

Леополд је био дечак који није волео књиге и читање као његови родитељи. За разлику од њих, он је волео спорт и трчање. Али упркос томе за поклоне је уместо дуго жељених патика за трчање увек добијао књиге. На почетку су то биле сликовнице, затим књиге са пуно слика, а мало слова, потом књиге без слика са пуно слова, па енциклопедије и озбиљније књиге. Полица у соби је била препуна књига, а кад год би морао да узме неку од њих, слова су му личила на мраве који миле по белим листовима. Сви око њега који нису имали толико књига у својим кућама, чинили су му се много срећнији у животу.

Због одбојности ка читању попустио је са успехом у школи, па га је мама одвела код психолога. Психолог је рекао да је то модерна болест која се зове "страх од књиге". Рекао им је да се лечи не гледањем TV-а, не играњем игрица и са што више читања. Иако Леополд телевизију није ни гледао, телевизор у кући је био прекривен и закључан, а за читање му је била додељена дневна норма коју је морао да чита. Леополд је имао ноћне море, ноћу би сањао како му се приближава чудовиште направљено од књига чије су руке биле сачињене од детективских књига, а ноге од дебелих енциклопедија.

Како је и за овај рођендан добио књигу за поклон решио је да побегне од куће. У ранац је уместо књига за школу тог јутра спаковао џемпер, пицаму и ужину. Поздравио се са мамом и уместо у школу, отишао је на аутобуску станицу, сео у први аутобус и возио се до последње станице. Када је изашао био је на тргу. Са једне стране био је парк, а преко пута велики тржни центар. Отишао је до тржног центра на део са спортском опремом и одушевио се са моделима и бојама патика. Уплашио се да ће неко приметити да је сам и отрчао до парка. Тамо се играо на справама за децу, а када је осетио глад потражио је слободну клупу. На клупи где је сео да ужина седео је старац који је био слеп. Леополд и старац су се упознали и отпочели разговор. Леополд му није рекао истину и да је побегао од куће. Старац је почео да препричава свој живот и авантуре које су Леополду биле интересантне за слушање, све док једног тренутка старац није рекао да му је жао што не види и не може да чита. На саму реч књига и читање Леополд се јежио. Али када му је старац испричао радњу омиљене књиге "Звездани путник", коју због слепила није прочитао, Леополд му је предложио да је потраже у књижари и заједно заврше. Пронашавши књигу, Леополд је брзо окренуо на онај непочитан део, али када је хтео да крене са читањем појавили су се опет они "црни мрави" од слова. Почео је да црвени и плаче, што је приметила продавачица и рекла старцу да дечак не види добро и да је заборавио наочари.

Падао је мрачак и старац је желео да испрати Леополда до куће. Тамо га је мама дочекала у чврст загрљај који никад није био јачи до тад, а старац им је скренуо пажњу на дечаков вид.

Добивши наочари, Леополду је све било лакше. Прво је прочитао књигу "*Звездани путник*" и препричао свом пријатељу из парка-слепом старцу, а потом је прочитао море књига у којима су се одигравале баш оне исте авантуре из живота старца.

Леополд је заволео књиге и читање. Сваку прочитану књигу препричавао је свом пријатељу из парка. А од маме и тате је на крају добио дуго жељене патике за трчање.

Име и презиме: Тијана Маринковић

Разред: III

Основна школа: ОШ „Јелица Миловановић“ Сопот

Наставник: Горица Терзић

Број телефона: 063/619-014

Маил адреса: aleksandra.stanastanasic@gmail.com